

Pra-Razlika: duša-jezik; kosmos-haosmos

Razlika je razlika tek iz tog osnova što je od strane nekog/nečeg prizvana u sopstveno postojanje, a ne usled toga što bi bila zatečena kao gotov fakt u vremenu. Ona sama postoji isključivo na taj način što je *ipak* zamisliva, odnosno beskonačno latentna. Budući da razlika kao razlika ne može samom sobom da ozbilji uslov vlastite pojave, ona postoji najpre kao *ejdetska slika, lik prostorotvorne budućnosti*, koja je jednim *posmatrajućim okom* predobuvačena – kroz zavoje nadirućih svetova; ili pak postoji kao ono *uvek-skriveno* pri nekoj pojavi – koje je mesto *znajućeg čekanja* na efekat jednog nadaleko odloženog delovanja, što pridolazi od nekog /njoj, kao *ideji*, paralelno razvojnog/ subjekta /neimenovanog posednika tog *oka* – koje zuri u antiprstor i razavija njegovu simetriju: presek *suprotstavljeno-zrcalnih odblesaka*).

Anankina (*mačje-snovidna*) samodovoljnost beše *njena kadrost* da zamisli jednu apsolutnu različnost, i to iz “nulte tačke” sopstvene samoće; tačnije, *pre* nego što bi se otvorila za preogromnu širinu nadolaska svoje zrcalne drugosti. Jer, ni te mogućnosti *njenog* hiperotvaranja ne bi bilo bez ove svemu pređašnje Ideje /o sopstvenom hrabrosnom sapostojanju sa nečim spram sebe apsolutno različitim/. Ananke, dakle, uopšte “nije morala” da susretne svoju drugost a time ni da se omeđi, već time što “nije morala” ni da stvori *ideju razlike iz stanja apsolutne samoće*, tj. iz stanja u kome je ništa nije moglo uslovljavati na rađanje takve jedne ideje. Jer, paradoksalno, ta *njome* prasamostvorena Ideja beše isto što i *njena* sopstvena nemogućnost, *zid okolo njenog samostvarajućeg sopstva – tuga ograničenja*. Ali – tek unutar tog kružnog zida samoproistekao – višak *njene* nemo-zrakovne sile, postaje za samog sebe uočljiv i premerljiv, tj. *dobija meru svog nulto-procepnog izraza – koja je tačna mera u prasetlost utkane tame duha, i to radi proširivanja do u bezmerje zvezdano-zveketnog paliteljsta*. I upravo taj beskrajno mogućnosni izraz viška *njene* sile, kao vid najvišeg stvaralačkog stremljenja *njenog* bezdano sebe-poreknutog jastva, beše ono što je grčevito i očajnički stremilo ka napolje, tačnije, ka spoljnoj strani ove spiralno sebe-dozidavane granice. Ali, taj višak – budući da je prigušen spoljnim pritiskom – beše konačno i preorjentisao samog sebe ka unutrašnjoj strani date granice: ka uteku u dno spirale vremena, tj. ka *bezvremenome kao infinitezimalnome*. A ta bi se donja granica mogla doseći tek kroz upis/ulom jedne merno izrazne pauze, koja bi sobom sveujedno označavala i nov kraj/početak nekog zavojitog toka – i to pri *otcepljeno-bezvremenom jezgru odreklo-sunčanog jastva Anankinog*. Tek odatle /s daljine izmetnutog središta/ taj mikro-ulomak reprodukuje svoju mikro-meru i na sve ostale, periferne delove tog zdanja, kao vezane celine. A to je unutrašnji preobražaj tvrdo sazdanog poretka pravasiona, u vazdušasto-belo tkanje koje beskonačno dalje umnožava vlastite detalje; – dvostruka inverzija razlike između periferije i centra, prekoračenje unutrašnje granice centra, ili *rast ka unutra*; – zaokret ka *dvostrukom unutaranjem bezizlazu*, zarad uzimanja zamaha svojeg, do tad nemogućeg izleta – u pogonsku silu rada jedne, *u formi ne-istog, uvek-isto-želeće mašine; /delezovski shvaćene?/ mašine* koja, upravo onim *uprkos* svog napredovanja protiv opšte struje, postepeno /kroz serije skliznuća/ svladava prepreku za preprekom. Jer, taj pogon uvek izvire iz *za stepen premašene, gornje mere pritiska* – čije je podnošenje moguće tek od strane nekog, u beskonačnom sebe-htenju suzdržanog, subjekta. A to je prvobitni “niko”-subjekt Anankin, kao označitelj prakolektivne želje za klizeći-bezličnim, zbirno-lomljivim ispovrtanjem-iz-sebe jednog beskonačno udaljavajućeg individualiteta; ili je to fiksator želje prakolektiva za premašajem u-njega-prapoloženog zbroja paliteljskih dahova, u vidu na sebi lebdeće rasvete njihovog svemu izmicajnog međuprostora. Stoga tek pounutrašnjenje apsolutnog limita unutrašnjem radu aktualizacije neke želje, obezbeđuje /za dati subjekt/ samodovoljnu ekonomiju njegove dalje samoprodužujuće želje. *I upravo bi to bio onaj izvorno romantičarski duh: čudo trajanja sanjareve budnosti posred samog sna – ono fantazmatsko što izvire iz klaustrofobične čekaonice njegove pred-uzletne volje za buđenjem, smeštene u “lednički” međuprstor samog sna; te koje, rušeći silinom svog sakupljenog “hladnog vrenja” neumoljivi otpor objektnog sveta, konačno i razvezuje samo sebe u lanac pokretnih slika; u prsten*

sanjarevog zahvata jednog predela koji leži – budući svojom besputnošću skamenjeno-ustalasan – s onu stranu obzorja.

“... gde se sastaju veličina i smrt, (...), nastaje stvarnost sklona konvenciji, koja po suverenosti ostavlja najsamovoljniji subjektivizam za sobom, jer u tome ono samoindividualno što je već bilo premašilo jednu tradiciju (dovedenu do vrhunca), prevazilazi još jedanput samo sebe time što ulazi ogromno i avetinjsko u područje mitskog i kolektivnog.”*

(**Tomas Man:** *Doktor Faustus*)

„,Ono što je Blok svojevremeno osenio kao „križu humanizma”, kao klijanje „neobične surovosti” i „prvobitne nežnosti”, životinjskih i biljnih formi u čoveku, u naše vreme je dostiglo zrelost, te na mestu ranije individue otkriva mnoštvo samoaktivnih formi bića u njihovom zajedničkom „muzičkom” pritisku. Isto je, gotovo istim rečima, dokazivao i Mandeljštam: „U njemu /pesniku – M. E./ pevaju ideje, naučni sistemi, državne teorije...” (Slovo i kultura). Sve to kretanje lirike izvan granice lirskog ”Ja” otkriva dubinu sasvim drugog, iskonskog, pa prema tome i završnog ogleada, čija se prolazna strukturalnost i nadsubjektivnost najviše opisuju religijskim terminima, iako nisu neposredno vezani ni za kakvu religioznu tradiciju. Suština, naravno, nije u temi nego upravo u subjektu iskazivanja, koji se u novoj lirici fiksira izvan granica autorske ličnosti i, istovremeno, u konačnom rezultatu svih procesa razobličavanja i „obezličavanja”, on mora da prihvati svojstva transcendentalne Ličnosti.”***

(**Mihail Epštajn:** *Vera i lik*).

Glorifikovati nemoć – tj. izneti na videlo razlog udaljavanja svemogućeg bića od plutajućeg mesta njegovog nultog samoizranjanja – znači potvrditi *jednu sasvim drugu vrstu njegove moći: onu u uobrazilje*. Dakle, smisliti – putem vraćanja u stanje pra-samoće – takav protiv-hitac njegovoj (pretpostavljenoj) svemoći, koji bi mogao da dobije jednu sopstvenu, od-njega-osamostaljenu tvar (svetlost otrgnutu od “tame svog rođenja”*/H. Broh). Ali, svi oni protiv-hici koji su tu (osim njegovog *eha*) neosamostaljivi, ne mogu da ponove tu njegovu (na virtuelnoj ravni uspostavljenu) svemoć (vakuumom učahuren dar, ostatak hraniteljske tame), a kamoli da dožive njene (na materijalnu ravan protežuće) posledice. Takvi *promašeni hici* jesu *greške* u samopromišljanju ovog pra-bića – koje bivaju, u njegovom umu, ispravljene. Ali se *oni*, kao “usputni” entiteti, ipak materijalizuju, postajući “pege na licu sunčevom”, esencije sveg buduće-pojavnog mraka, ili pak zla izazvanog jednom **u osnovi pozitivnom zavisti** – koja se penje od onog sebe-nestvorenog prema onom sve-stvarajućem. Ličnost virtuelne svemogućnosti mora, stoga, virtuelno umreti da bi se zbiljski rodila – probudila se u jednom daleko širem kontekstu od kruga svojeg prasamozamišljanja, a koji je beskonačno reduplicira! Tek tad se gubi, na nivou svesti pojedinca, potreba za sveobjedinjavajućom vladarskom kapom, i uspostavlja se zakon sinhroniciteta. Jer, svaka tačka beskrajnosti tad sprovodi isti zakon: – sad svi mogu postati transcendentalne Ličnosti!

Svemoguće biće nigdine, daleko-odsutna individua, ili “zvezda-pokretnica koja spaja sfere”* (H. Broh) morala je – usled smernosti srazmerne sopstvenoj bezmernosti – da “šmugne iza nebeskih vratnica”***. Upravo tim gestom preticanja sebe, kao prvo-samonikloga bića, ona izražava ideju *o uzajamnosti stvaranja* – koja je u biti odlagajuća, procesualna.

Božanstvo koje je beskonačno samoodnoseće, i time u dinamici (neizbrojnih) izmena svojih (najpre dvaju) polova za spoljno oko nesagledivo, iscertava jedno lavirntno polje – koje je pogledom nezahvatljivo, jer je sâmo milionito pomnoženo sa sobom, i pre nego što bi pronašlo ikakav svoj uporednik. A taj bi uporednik mogao biti zastojna slika vlastitog procesa, odnosno, ona okosnica njega sâmog kojom je određen prvi (egzemplarni) par sopstvenih (unutrašnjih) suprotnosti – onih koje su u stalnom potiranju! Ali i to samotno ostrvce (kao preduspostavljeno mesto prožimanja daleko-budućih tvorevina) moralo je – po jednoj produženoj, u beskraj projektovanoj liniji samo-volje ovog božanstva – biti *njime samim* žrtvovano (pretvoreno u oblik samoodlaganja, strelu preodluke, ili negaciju istovremenosti tvorevine i tvorca – koju oličava sâm egzemplarni par) da bi ono (u-njemu-opaženo)

razvojno mnoštvo vlastitih aspekata bilo spaseno i sačuvano: upravo kao klica koja može da proklija tek sa promenom one (surove) atmosfere koja je vladala (oko ovog božanskog bića) u pretpočetu (njegovog sebe-stvaranja).

Jer, *ono samo* je izraz otpora prema svom prvom (virtuelnom) okruženju – stanju odsustva sopstvene opreke, neophodne za preuspostavu vlastite ose; dakle, prema zrcalnoj slici svog (još-ne)-postojanja; dakle, prema svemu onom već-dovršenom, sebe-destvorenem; – a to je poziv (od strane božanskog bića) na stvaranje, a ne samo (pretpostavno) utemeljenje sebe kao (prvobitnog) stvaraoa.

I budući da su pečati vlastitih *u-pokretu-izlučenih* aspekata onaj jedini odaziv (– preusmeravajući putokazi sveg budućeg stvaranja, odupirući surovosti prvobitnog okruženja; delovi razbijene atmosfere, kao izrazi mikrostabilisanog otpora u pukotinama inertno kotrljajuće gromade nestvorenog –) zarad njih ovo pra-biće briše vlastiti uporednik; meru sebe-znanja, negaciju jednog istovremeno operativnog dvojstva-u-sebi. Jer se ono – povrh toga – u njih iste i rasipa, kao ničim razlomive pečate; mrvli se u *putokaze* sopstvenog praispisanog polja; u *mrtva slova* koja ga čine trajno nerešivim – *prašumom sveznanja*.

Jer, šta je to što postojate kao prvo i prajedino, kao vid svedoživljenosti u prošlosti? – štaštvo same odluke, koja **nikad nema svoj subjekt** (lebdeći upražnjen Presto u Noći). I to zato jer se neka odluka može pustiti u delovanje samo ako je izrečena u ime onog koji je odlučio, ne i onih koji (još) to nisu. A Khora Lahesa (prva kćer/faza Anankina, “uski prostor” odlučivanja, mera jedne nepredstavljivo prefinjene gotike sazvežđa), budući da joj “ptičje”-snovidni pogled klizi kroz nepoznate svetove drugih subjekata **i pre** nego što utvrdi vlastitu polaznu tačku zraka samovidilaštva, **ni ne može da izrekne odluku u svoje ime, već samo u ime beskonačnog lavirinta svetova kroz koji prolazi**. Zato *ona*, kao nemogući subjekt apsolutne (ulančano-svetske) odluke, ni ne može ovu pustiti da se o-stvaruje; mora je sakriti duboko, do u okrilje majčinske noći. A nasuprot toga ostaje da počiva iz-izvornog-otpali, ili zaboravom uvremenjen svet.

Jer, postoji **samo jedna** odluka *a priori*, u smislu anticipacije ishoda svih još-ne-donesenih odluka, ali čija je sveoblikujuća slika nedovoljno jasna ili tek kroz maglu osvetljena. Ona – kao tvarna slika svog simbola – štiti opšti pravac odluke, tako što s tačke nemog posmatranja meri intenzitete želja koje je izboruju te postepeno preoblikuju. Da bi se ova anticipacija (“mačji” vid u mraku) kristalisala do svojih krajnjih detalja, ona mora (u vidu “niko-subjekta”) izvršiti pad samogašenja – do u beskonačno malu tačku svoga *iz-sveta-isključenog vidilaštva*; a to je pad unazad, do u *haos fluktuirajućih želja*. Svaka želja ponaosob, kao tu još neiskusana u trajnosti svog intenziteta, mogući je konstituent ove opšte a neizrečene odluke – koja je prigušen krik pra-usamljenosti (Lahesine). Ali je *takođe* moguća i kao *njen* protiv-hitac, kao stranputica, i to s visoko sputanim intenzitetom odaziva (toj pra-usamljenosti) – na čijoj se tišini ova sama u svojoj opštosti iskušava.

Povratak ove odluke svom prethodnom vidu, tu biva njome predevesno i zakomplikovan, da bi ona – tek sagledavanjem svoje suprotne strane – istrgnula za sebe prostranstvo “noćno-paliteljskog” smisla; zapravo, smisla održavanja sebe u *prostoru napetosti*, ili *stalnom odklonu* naspram provalije besmisla, iz koje jedine i može da se tka *jedno novo*, nežnije svetlosno (dublje-senkovitije) prostranstvo – kao protiv-hitac apriornoj nemogućnosti izvršenja *nje same*; tačnije, kao jedna nevidljivo delujuća volja – koja je “noćno” naličje večnog ponavljanja; ujedno, svet u osvitu nečije pojedinačnosti:

„ Ona je apstraktna linija, ili linija leta. ... Kretanje, poput devojkice kao izbegličkog bića, ne može biti opaženo. ...produžiti linije bega ...eliminirati suvišno ...doseći apsolutnu neopažljivost ...Biti u osvitu sveta. ... Postaje se ceo svet svođenjem na jednu ili više apstraktnih linija koje hoće da se produže i povežu sa drugima, da bi odmah direktno i proizvele neki svet, u kome je taj svet koji postaje. (...) ” * / „Trost, misteriozan autor, načinio je portret devojkice uz koga je vezao neku vrstu revolucije: ... ”** /Up. Trost: „Ona je istovremeno bila u svojoj osetljivoj realnosti, i u idealnom produžavanju svojih linija poput projekcije neke ljudske grupe koja će tek doći.”/ *** (**Delez/Gatari: Postajanje intenzivnim, neopažljivim, životinjom**).

Jer, što više nečije kretanje – putem nagomilanih skretnica (po analogiji sa *duhom bega/leta, svetskom Animom*) – klizi u nevidnost, **tim više** načelo povezivanja njegovih malenih linija postaje vidljivo. Jer, sloboda izbora, apstraktno pripisivana nekom pra-biću, plaća se njegovim apsolutnim izopštenjem /zatvaranjem u panoptikum, koji hvata njegov subjekt u pogled mrtvog objekta – koji ga, na sâmom pokretu preuobličavanja unutar njegovog prvobitno neizabranog konteksta, “kameni”/. Ali tek to nepodošljivo stanje izolacije ima moć izгона ovog jastva u stanje njegove najviše ekstatičnosti – koje je uopšte moguća samo pri njegovoj neopažljivosti! Jer, tek to stanje izolacije, kao vrhunac zaborava vlastite razvojne linije jednog jastva /i to usled zastoja procesa njegovog preodlučivanja na *vremenskoj skretnici*/, jeste ono što *iznenada* može prerasti u *oblik potpune osvetljenosti* (tog istog zaboravljenog); – u rasvetu sâme situacije kolebanja u njegovom pretpočetku: – u jednačinu lavirinta svih (njime još ne-izabranih) vremenâ. I to ukoliko samo njegov neznani blizanac (dvojniki duše) pronađe (onu najtanju) nit koja vodi do njegove opažljivosti.

Stoga i svet koji nastaje iz takve vrste komunikacije jeste jedan ne toliko novi koliko otkriveni – prosekom skale mogućih svetova izdvojen – svet: **kristalna pod-osnova jednog**, tek beskrajnim naporom tragačeve volje prvo-postavljenog, **pitanja**. Dakle, onaj jedini celoviti svet – u mrtvoj prirodi zaključano prostranstvo svekolike savesti – koji je ostao milenijumima da čeka na sebe, skriven iza velova svojih odbačenih krhotina. Dakle, jezgro Noći što proviruje, kao nepojamna pozadina Dana, iza kolaža previrućih svetova. A to je upravo ono što što izbija na površinu tek kroz lavirint noćnih ogledala, otkrivajući *tačan ugao*: – zamah prvo-odlučivog ogledala; zaokret tamno-svetlosne strele Lahesine; *nagib ručke* onog vladarskog ogledala koje odražava tek samo maglovito sveopštu odluku-za-bitu; – dok je ono poslednje-odlučivo (tačnije – **preodlučivo**) ogledalo, projektovanja već učinjene (iako tek obrisne) odluke na ništavilo (dno Klotine mreže), i to isključivo zarad krajnje joj kristalizacije, zapravo, instrument novog/uskrskog stvaranja (Lahesin luk, u vidu lire); – instrument onog stvaranja koje je tek tad u jednom apsolutno novom (pozitivnom) smislu nezavršivo; te koje je u svojim varijacijama neponovljivo, i to na način preoblikovanja akcenta *prve svetlosti* – koja, kao i Lahesin pogled, “stoji zakačena na predmetu”. Tako taj instrument postaje jednom srebrno-žičanom, za-Dan-nevidljivom Raskrslom, ili jezgrom/pečatom onog vazda traženog preloma koji dovodi do otkrivanja (Atropom završno presečene) pre-pre-odluke: – do beskonačnog udaljavanja-od-sebe onog prajedinog (zlatno-ukotvljenog, životinjolikog) božanstva.

To je, dakle, onaj sasvim nam nepoznati, nemoguće samobitan svet, u svom izgubljenom ključu davno iznedren iz *zemljotresne odluke noći*; odnosno, iz sebe-dokidajućeg duha uobrazilje: – duha Narcisovog koji je, tek kroz *poslednje* ogledalo /**eho** od-žalosti-usahle nimfe, što ovaploćuje *poslednji zov prapredmeta*/, prvi put stupio u svet! I on je tu, upravo kao stanar jednog *eterički zasvođenog pod-sveta* (– *mesta buđenja snevača-u-snu*, što počiva unutar *rosno-svetlonosne školjke-utopije* –) banuo u širinu onog spoljašnjeg.

Jer, kada neko (– poput Narcisa –) umre u intenzitetu svoje nemoguće ljubavi, odnosno, u trenu vlastitog suočavanja sa poslednjom dubinom odsutnosti sebe sâmog, kao subjekta svog /unutarnjeg/ govora /onog koji je uzalud pokušavao da posuvrati k sebi lepezu vlastitog eha/, tada *taj* za tren vidi istinu o razlogu takve svoje propasti (za simboličku ravan); taj neko vidi kako ga Nedosanjani Drugi (Duh Eha) gleda sa jednog sasvim nepoznatog – iz slomljene školjke porekla upravo izmeštenog – mesta, sa koga vlastito *Ja* njemu izgleda kao jedan iz-vatre-izboren oblik – satkan od krhotina tog sagorelog sveta, tu izabranih po načelu opšte razumljivosti (superprovodnosti) jednog, iz izolacije svog enigmatskog postanka upravo odbeglog, *eha*; – *sebe-oduženog eha*, koji je ne drugo do neprestani serijski zaokret u smeru samo-sebe-prevoda – do u oblast zgušnjavanja simpatetičkih titraja, koji *nužno* postoje između *dva simetrična a pri tom preudaljena predmeta, simbola dve umrle osobe*.

To je, dakle, **pokret neočekivanog zaokreta**, što se tek putanjom *dvojno-ukrštene “osmice”* (koju čine dve zmije *bunilačko-svetlosnih makrozapleta*, smeštenih unutar *noćno-lebdeće školjke-utopije*) pribira u svoju *blago-izvaganu osu* (vrtoglavo u-sebe-uvirući prsten svetlosti/nadsubjektivnosti Anankine) – koja dobija *oblik poluge*, ili, *položaj ručke* lakog aktiviranja daleko-odmetnute *mašinerije*

želje; – one koja je zamenila izvorni impuls želje, i to na taj način da je učini nesagorivom /jer je ova pogrešno htela *odmah* da dosegne svoj objekat/. A ta je predelikatna mašinerija želje još nenastanjivo energetska telo jednog jezika-u-nastajanju, koji bi trebao da dâ oblik jednom otvoreno-budućem vremenu: – upravo onom koje se još nije pronašlo u svojoj komplementarno prostornoj dimenziji, kakva se nalazi *izvan* beznabojno-skupnog sna. Tu mašineriju, međutim, može pokrenuti samo *demon prekomerne savesti*, odnosno *anđeo prokrijumčarene vesti*: – Eros-Kalisto, zlatokrili lualica, eterični dvojniki sopstva, Personifikacija Anankinog Lika-u-zrcalu, ili ***u-mraku-fokusiran lik Njenog prvosvetlosnog izranjanja***, neophodan radi Njene (načelne) spoznatljivosti (za vreme palog čovečanstva). I to upravo stoga, jer je tu mašineriju sazdala *jedna apsolutno nedodirljiva samožrtva*: – smrt Anankina, dogođena (kao kob sveg predvidilaštva) na ravni Njenog sâmog (praispisujućeg) simbola; tačnije: – jer ju je sazdala sama ova nedohvatnost majčinskog dara, kao zapreka ispunjenju jednog prakolektivnog stremljenja koje, budući neistrošivo, biva preusmereno. Stoga i ova, Likom Noći planski izazvana, fantazija-među-masama, usled takve svoje bitne nepostvarivosti, prerasta (– kao zaleđeno-odsevna projekcija Anankinog, još sebe-neobrušenog, kosmosa na kaos –) u govor najdubljeg procepa: – “prahuku sfere”*; *put prevremene uspostavljenosti, na ravni pra-noćne sinopse, sadašnje-ne/mogućeg*.

Paradoks je u tome da ideja o savesti kulminira u probouju cenzure informacija: tako i Narcisovo paradoksalno prisećanje na osobu koju nikad nije sreo, a koja je dotad živela u njegovoj svesti samo kao simbol njegovog (ujedno, svetskog) detinjstva, – kao apstraktan obris jednog lika kroz koga ono najbolje u njegovom detinjstvu (što je ostalo nedosanjano, a što je tek jednim kasnijim događajem postalo otkriveno) može da se (u lirskom delu) ponovi. I to tako da se njegova ***tim prekidom*** postignuta gustina prospe kroz čitavo prostranstvo budućnosti.

Ono jedino što može da obezbedi izvesno neposvojivo utočište sanjalačkog subjekta (– njegovu večno-obnovnu distancu naspram *kobi spoljašnjeg udesa*, kakva vazda pretila da iskida tanani vez njegovog u-letu-postajućeg pojedinstva –) jeste izvestan prostor u-sebi-podsticajne tišine: – dvojni mir sred zapetog luka ogledanja u sebi jedne samo-iz-sebe ispunjive želje; tačnije, mir koji je saglediv samo iz perspektive sanjarevog drugo-bića, u svetu javljenog “blizanca” – a koji jeste ono jedino obećanje potpuno-smisaonog ispunjenja sanjareve, *sebe još-neznajuće* želje. Jer **mir je tek učinak** pravnog stvorenog između dve uzajamno maksimalno suprotstavljene želje /dotekle od dva blizanačka pra-bića/, ali ne i njihova u-sebi-složena pretpostavka.

Na nivou ideje-pretpostavke, to je najpre odnos *jastva* sa svojom *o-sebi-stvorenom eteričnom slikom*, ali ne i odnos njega istog sa svojim konkretnim drugo-bićem, u-svetu-nalazećim “blizancem”; – to je najpre odnos *majke* (Nut/Ananke), kao duha usuđivanja na ***visoko-rizični konstrukt mosta-među-svetovima***, sa *kćeri* (Tefnut/Lahesom), dušom *podvodnog* oblikovanja njegovog *uzdužnog potpornja*, koji bi morao ispoljiti jednu beskrajnu elastičnost. Jer, *kćer* tu vrši *neprestanu prepisivačku preobrazdu žalom-majke-prosutog, dugo-taložnog pod-teksta prirode*, koji je ujedno i *poslednji učinak bola neživih stvari, a koga samo ona u potpunosti oseća* /i gde *njen* čin dopisivanja toga podteksta u glavni tekst, prethodi datom bolu, tj. proizvodi ga kao svoj finalni uzrok/. I tu je *kćer od-majke*-otpušten duh *uzvodnog* probijanja puta *podzemnom svetu bola*, i to duh koji je tek na vrhuncu svog delovanja usporen /zarad kušnje tu *novopristiglih, savim nepoznatih svetova*; – *ona* je duh put-rasvetnog, predloženo budućeg, nadaleko zaobilaznog delovanja, i to u smeru sve jačeg naglašavanja one razlike koja je konstitutivna *njenom* svetu, jezovito zbivajućem u prevremenosti; upor. svetu koji je u-sebe-zatvoren dvooblik prvodogođenog stvaranja: – *načelo uzajamne nepomešanosti dveju strana zrcala, koje je izronelo u noći pred-stvaranja, a koje rađa blizance duše, primalno-sprežne sustvaraoce*; – **te obratno:** odnos *Kćeri*, kao kap-svetlonosno šireće duše još-sebe-nesaznatog kosmosa, sa *Majkom* – samožrtvenim duhom pred-sveznajućeg haosa. A to je odnos čiji je krajnji produkt haosmos /mikrostabilisan kaos u pukotinama kosmosa/.

Jer, **na nivou stvarnog**, pra-razlika beše razlika između dva imenovana, egzemplarno blizanačka bića – *koja, upravo usled svoje prekomerne blizine* (primer Erosa i Kipride, Orfeja i Euridike, Narcisa i

Eho...), *ne mogahu jedno drugo da sagledaju*. Dok, **na nivou simboličkog**, pra-razlika beše razlika između *majke/jastva i kćeri/sveta*. A tek se na ravni simboličkog, odnosno **na ravni dvostruke apstrakcije** spram plana neposrednog događanja, uvodi mogućnost pristupa za onog **trećeg**: – za izvesnog posmatrača ovog dvostruko u-sebi-sudarnog odnosa; – odnosa *prvosti*, u vidu snovidnog jastva, i *drugosti* u vidu na-sebi-iskušavane zbilje *njegovog* sna o beskonačnim svetovima. I tek taj iz pozadine banuo, neskriveni svedok procesa prelaženja s prve na drugu ravan, i obrnuto, beše upravo Nimfino konkretno drugo-biće: Narcis – koje je, u izvesnom smislu, u sebe preslikavalo odnos između *kćeri/Eha i majke/Zova*, još jedan put ga prelomivši u sebi, te ga time još i otvorivši za ono apsolutno nepoznato: za susret sa onim zbiljski drugim sebe samog: – *sa upravo njime, sâmim bogom-narcisom kao potajnim androgenom*. Jer:

Rečna NIMFA EHO – beše pre onoga čega je eho; jer beše još pre boga Narcisa, kao njegov na-sebi-skamenjen (pred-svesni) samo-zov – “pred-odjek budućeg zvuka” (H. Broh). Ali, da bi i sâm Narcis sobom postao, on najpre – kao tek njen san o čitavom jednom tragi-ushitnom svetu stalno-proključavajućeg kladenca stvaralaštva – morade početi da lebdećim iskorakom sve više sebe udaljava i razlikuje od lepote tog njome pra-smišljenog sveta: morade obrnuti pogled unazad u vrelo porekla sâme svoje moći da ga – kao još neviđenog – sebi predstavi. A uslov za to da bi on takav obrt mogao doseći, a što je ona unapred znala, bejaše to: – da on nju, kao živo-prisutnog satvorca, prazamisliteljku, koja tu stajaše iza svoje u eter projektovane zamisli estetičkog sveta, ne smede u tom istom svetu više ugledati; ne smede primalačkom dimenzijom svesti više za nju znati – jer će je u tom slučaju videti još samo kao spoljašnji svet, i biće iskušan da ga za-sebe-smrtonosno poistoveti sa sobom! Stoga ona isplaka eterički fluid svog trodimenzionalnog tela nazad u reku svoje neizmerne tuge, zaronivši i sakrivši se pod zrcalni štiti njene površine; te se otud i odli u zlokobno jednosmerni tok reke što je vodi u pad u krajnju nevidljivost i nemost. Tako ona postade samo sasušeni štiti jedne prazno-zrcalne površine koja vraćaše Narcisov, od-nje-odaslatai zov. Međutim: nagnuo se i video sebe kao odraznu sliku u kojoj beše zahvaćena sva širina njome smišljenog sveta – u čijoj se gromnoj lepoti sred sâme rečne kobi već rastopio. Ali, čim je umro, obnovio je, u dosegloj dubini svoje smrti, uspomenu na iščezlo-videno. On prepozna nju kao iza sopstveno-zvučne slike prisutnog tvorca, na kopno je izvede i postade satvorac njog.*

Otud je Narcis bio iskušan da poistoveti sebe sa upravo onom slikom koja je poslednji učinak igre Boginje Eha sa ogledalom prelamanja beskonačnih svetova – tj. da, kao odbleskom oslepljen, poistoveti sebe sa slikom stanja “pre stvaranja”, tj., sa stanjem **pre Njegovog** postanka iz *Njenog* ogledala! I on ne bi izbegao takvu svoju večnu smrt da njena bliznakinja, Boginja Zova, nije u tom trenu sasvim porekla svoje postojanje, zarad prelaska Njene sopstvene ideje-o-bitisanju u prostor ogledalske drugosti: – u Kuću Eha.

Jer ona, kao sve-majka, može primarno postojati samo u jednom prošireno-dimenzionalnom prostoru nemoguće istovremenosti sebe sa svojom tvorevinom. A u pitanju je upravo onakva tvorevina kakva zahteva Njenu smrt da bi sobom postala (tj. “pozajmila” oblik Njenog postajanja), dok sâm Njen život jeste u-sebi-antagona želja:: – želja za žrtvenim samopremašajnim stvaranjem i večnom kontemplacijom sopstvene tvorevine, u isti mah. Zato je Boginjin paradoksalni modus postojanja isto što i Veliko Neispoljeno, beskonačna latencija, ili “pra-noćno” stanje duha: – duha koji tek čeka na čas početka stvaranja.

Tek bi to bila neugasiva vatra, što obitava u tragičkom promišljanju sveta:

To što je Ananke (Jaka Suđaja) svojevoljno sišla s zvezdano-obrtne Utvrde Noći, značilo je pre svega to: da je Njen Tron (upravo **drugo-voljno** spram Nje same) hteo da raste i preko sopstvenih granica – **izvan svežnja sopstvenih prstenova** /tj. krajnje izvaganog, osmostrukog dometa Lahesom prvo-

bačene Kocke/. Tako je nastao *nebeski gigant* koji, u agoniji gubitka vatre svog središta, postaje *kolapsirani starac, umiruće sunce, ili raskriljena nebo-okeanska lađa, udesom lišena ostrvskog blaga*. I upravo je stoga, od svoje Utvrde otrgnuto, krilo Noći (odmetnut Zglob Zrcala, koji jedini još reflektuje “vreme pre stvaranja”) htelo sledeće: da od *podmorski samobitnog* objekta (još nepresečene i stoga nesaznajne *kugle majki*) postane *nadmorski probijajući* subjekt, *duh moreplovca (kljun kugle)*; – onaj duh večite plovidbe koji najzad ponesenom *slikom sopstvene situiranosti* (vrtložne akumulativnosti) biva, zajedno sa svim delovima rasturene Lađe (njene razređene atmosfere), *rasejan* – u praživotno lutajuće metale. Ali sve to samo uz *tuđim mu umom (Jake Sudaje)* sačuvanu *smernicu preobrazde*: – od apsoluta-koji-miruje, sabranog u izvesnost bezimenog (šuplje-tišinskog) prostora, do u sâm hučni prolaz njegove (još-sebe-neosvešćene) sile. To je (ukosi) prolaz do (piramidalnog) vrha (četvorosložne) mape, *svijutka pesme sirena, koja tek tada postaje obzličeno-nema (pripisana samim sferama)*: – pad mere u vreme koje-se-potire.

A tako je Anankino – odreklo-majčinsko, s trona nebeskog prosuđivanja odbeglo – biće “prvo umrlo”, zarad stvaranja /prve, još nejasne/ slike susreta dvaju /neuporedivih/ suprotnosti, i to u tački /daljinskom preseku/ nemoguće im istovremenosti – zarad stvaranja prve predstave o sazvučju udaljenih sfera. Ali, i ta ideja o prostoru apsolutne prozračnosti, *razrešenom lavirintu umrljih*, ostade u nerazvijenom stanju.

A Lahesino biće “odmah za Majkom umire”, zarad oživljenja i upotpunjenja Njenog Traga; – zarad Njene ideje o *svetu lebdeće simetrije*, učinku sprežnog međudelovanja tvorevine i tvorca; – zarad Njene ideje o samodovoljnosti estetički odstoynog, svetlo-učahurenog sveta – koji krči prolaz za *Majčin bespovratni zaokret*. A Khora Lahesa, prva “kćer/faza” Anankina, dopisuje svoj sopstveni izraz u sâm središte majčinski predložene, idejne skice budućeg sveta; – izraz večitog odstoynanja sopstvenog prvouspostavljenog jastva naspram “palog”, više ne-sveživotnog sveta. A to bi sveujedno bila praupisana konstanta odstoynanja i za svakog onog koji je kadar da reši sledeći paradoks, *upisan već u samoj ideji sebe-odlagajuće pravde*: da tvorac umire nedoživljavajući procvat sopstvene tvorevine, odnosno, rascvat vlastite predstave o onoj heterotropnoj sferi elemenata u kome bi takva jedna istovremenost mogla biti moguća! I upravo to beše test za jedinog *nevezanog* svedoka, Narcisa; to što “spev i jezik više ne postoje, ali njihova zajednička duša postoji i dalje – u kristalnom ogledalu sebe same.”* (H. Broh). Jer, samo ono ogledalo u kome se dogodila *sprežna istovremenost dve smrti (majke i kćeri, zova i eha)*, i koje je stoga prslo, jeste ono sveprobajno (*treće*) oko Narcisovo – koje umesto samih stvari vidi uvek ono što je s obrnute strane predložene površine. A to je jedino ono oko koje u svojoj *mračnoj komori* sadrži *urezni putokaz*, šifru pravilno-ritmovanog izgovaranja *svetlo-znakovne prostirke majčinskog traga*.

Međutim, uz Narcisa, jedinog sagledavaoca *nutrine drevnog simbola* (koju čini onaj, na odrazno-rečnoj površi očitana, visoko-nabojni zaplet *majke i kćeri*) potajno stoji još i izvestan svedok protiv svedoka – *Uljez*; nepotpuno-četvrti element, koji igra ulogu posrednika demonskom sebe-premašaju date ravni, ili, ulogu falsifikatora svih onih konstelacija sačinjenih od sakupljenih delova prslog zrcala; tek bi *on* bio patvorac – tvorac pred-kreativne zbrke, što lančano umnožava laž svoje laži. I *on*, budući da je video samo odblesak Lika Noći/Zova u Narcisovom oku, nužno nije mogao sagledati *Nju* u njenoj tajno-smisaonoj razlici spram *sebe* – tj. *nju-zov*, kao *majku sebe same*, koja je istovremeno i svoja vlastita *kćer/eho*. Samim tim *on*, kao *Uljez*, nije mogao videti ni *rad pra-razlike u Njoj sâmjoj* – čiji je ishod jedna *dodatna platforma*, mesto za sadelatnost sagledavaoca sa onim Njime bezdano sagledanim. Otud nije ni spoznao beskrajno mogućnosnu sakreativnost u samoj moći Narcisa da *Nju, kao više nedoživljivu majku*, opazi. Tako je *on*, pri svom uhođenju, video u Narcisu samo pasivnog svedoka snolikom stvaralaštvu Majke, a samu Nimfu Eho, pak, kao dovršeni, nepromenljivo fiksni identitet. I stoga je, zabadanjem igle uhođenja u tkivo tog nadaleko prostirućeg susaznavanja, došao na pomisao da Narcis bejaše zamenjiv.

A Narcis, usled prevelike blizine (isteklom, od-sebe-odbeglom) izvoru, imao samo trenutna privid da Eho umire tek za njega, kao konačnu individuu, ne i za ideju o primalno nemogućem joj sapostojanju sa *njime* – kao odmaknuto budućim, *tek postajućim oblikom vaganja* (zvučnog

prelamanja) *njenih* neizbrojnih svetova! Tako je Narcis u *njenom* oku/vrelu video (za jedan tren) samo površinsku sliku sebe samog, ne i beskonačne svetove njenog naličja, koji se (gromoglasno) behu tukli za prevlast! I ta je, *njegovim* sudbinskim položajem uslovljena, greška u *njegovom* opažanju omogućila pristup “ulomku stakla”, pridošlom s “zrcalne površi” oka ovog novo-pridošlog svedoka, *Uljeza*; – odnosno, omogućila je pristup onakvoj samocentrično usidrenoj ličnosti zlopokušaja usisavanja sveživotnog kosmosa, kakva bi jedina dovela do rasvete naličja ove (Narcisove, vodoodrazne) slike – sistemom unakrsnih ogledala (upor. suprotstavljenih očnih površina).

I pošto je ostao u strahu od trajnog gubitka svoje *vodeno-odrazne slike* (– *zvučne praslike* što, iz tačke izlaska treće joj dimenzije /dubine/ na klizavo-ledničku /nemu/ površinu, **sama tka** put ka obnavljanju onog što *dvaput ne može biti na-istom-mestu zgodeno* –), Narcis je otrgao cvet svog eha iz tamne jezerske dubine. I on je premestio – poput oreola – *taj cvet zrakaste svesnosti mrtvih stvari, kakva vladaše u pra-dobu*, na svoju – zlatnom trubom tog cveta – nekrunisanu glavu: – **preobrazio je sâmog sebe u oblik produžetka volje mrtvih stvari!**

I kada Narcis, naraslim mu saosećanjem s vrhuncem Nimfine osame (ili: iznenadnim opažanjem njenog skritog prisustva u skamenjenom svetu nekad sveživotnog plamtenja) preuze *cvet* (*čun* njenog povratka u *podvodno carstvo*) na *vrh svoje glave*, ovaj isti se iz svoje ubledele, a nekad osunčane srži rasu: “oteče za celo beskonačno mnoštvo želje.”* /Malarme/. I ostade mu, pri tom, tek jedan jasno-plavi krug odseva, svod podsećanja na sasvim već okrunjenu, zlatnu trubu tog cveta – krunu izronelu s dna najdubljeg podzemlja! Tako se *ehom*, proisteklim s rubova spiralnog zvonceta, kakav raste samo usred strmo-zagrađene doline umrlih, produžuje *zov najdaljeg podzemlja*; tj. produžuje se **srebrnasto-svilasta jeza**, dotekla iz stecišta podzemno-rečnih tokova te doline, koja – poput mukline Narcisovog temena – uplitaše uvis sve njegove zlatne izdanke! Naivnost lepo-kobna, što od *uvis rastresenog zlata podzemlja* tvori k-nadzemlju-priklonjeno *zvono*, živo-melodični cvet ponoći!

Tek tim gubitkom Narcis postade neko *sasvim drugi* – spram jednom *iščitane vlastite zlokobi* iz tamnog jezerskog ogledala; on postade u budućnost sveg mnoštva konačno odmaknut susnevalac svoje, od *vlastite joj zle dvojnice* (himerične zlokobi presahlog rečnog korita) *još nerazdvojene*, Nimfe Eho. Jer, mnoge lažne joj sestre, *utvare prošlosti*, tragahu – sred *praznog rečnog korita* – za svojom izgubljenom ličnošću: Snevačicom što održava neprekinut tok sveopšteg snevanja; onom koja jedina zna za neminovnost bespovratnog rečnog isteka, i “pre” fiksiranja tačke njegovog vrtoglavog početka. **A pri tom je, nad poslednjim rečnim zaostatkom nagnut, Narcis raspolutio** (– od cvetnih izdanaka dvaju sestara nerazmrsivo upleten, ali ka prvoj držanici svemirskog ogledala ipak jasno ugnut –) **prvi svet**: – na zloduh samosvesne Snevačice (purpurnu nimfu, Zov), i dušu onog preudaljeno snevanog (bledu nimfu, Eho): “...*kad evo (izmoždene snagom okušano) zla da budu dve* splele se Snevačice među drske ruke bele;” /Malarme. Ali to sada samo u jednom **bitno zamenjenom odnosu** – gde tek *prebrojanost* senki njihovih /tj. od te dve/ naizmeničnih suslivanja pruža mogućnost da se bliže odredi ono *budućnosno* mesto *prvo-pokretne Snevačice*. I da se tako u-ideji-sputana delatnost njenog subjekta **ispresca na mnoge** delatnosti/subjekte; te tako konačno **premosti jaz**: – od onog prajedinog, tek sebe-snujućeg i otud samo-sebe-pokrenutog, ka onom mnoštvenom, još nepokrenutom jer začetom u snu drugog, – ali koje sada, upravo iz stanja korenske ne-promene, preskače do u sâm vrh samosvesne osame (nadošlu čistinu duboko upojedinjenih sanjara). A to je upravo onakva osama koja i sred najljućih vetrova procvetava: – nedostupnost sfere u-sebi-saznavajućih preseka /koji postupno bruse čežnjom-zakovrnut pramac te dižu jedra nebeske Lađe/.

Ali, tako je upravo Hermes bio doveden u iskušenje da zauzme Narcisovo mesto – “maskiran u njega”, da bi na kraju preteo i Nimfino – “maskiran u nju”; i to *pošto bi je prethodno okovao lažju njene istosti sa majkom, zamrlo-tiranskim (u odnosu na sopstveni prepoznat “niko”-subjekt, ipak zauzdanim) zovom*. Jer kada je Narcis, zbog trenutačne greške u opažanju, pao ispod hladno-jezerskog oklopa, onda je *Uljez Majčinog Stola* –Hermes, samoj Eho potajno ponudio sledeću (unapred neisplativu) pogodbu: – da ona, kao Kćer-posrednica, izbriše Trag Majke (Pratekst Himerinog Zova), i

time iznova sedne na već poluurušen tron, kako bi, navodno, obnovila *umrlo majčinsku moć oživotvoravanja svoje zlo-opredmećene tvorevine*: to je ideja-o-Narcisu, *njenom* nesusretljivom drugo-biću; – **istovremeno, ideja o postojanju-izvan-sebe još nerazvijenog oblika sopstvenog prazavičajnog nulto-zaželjenog sveta**, koji se pronalazi, *kao bespokretan*, s onu stranu obzorja: u vidu horizontalno preduspostavljenog, zemljotresno ustalasanog veza: *izraza zemljine najveće dubine*. Međutim, umesto toga što je Hermes očekivao, desi se sledeće: čim je izbrisala Trag Majke, mesto ureznuća toga traga se raskrililo i progutalo je!

Jer, od Eho se tu pohlepno beše zahtevalo da svoju beskonačnost (u-krugu-putujuće mesto vlastotog na-zemlji-gradećeg jezika) uloži u nečiju konačnost (u *onog nekog* koji bi zauvek fiksirao mesto njenog nultog postanka, i time ga, u svim njegovim ključnim detaljima, *bitnim zaokretima*, osiromašio) – **umesto da bude obrnuto. To beše Hermesov pokušaj prebrisavanja prvo-pisane poslanice neba**, *sadržane u uzajamno položenom zavetu božanstava na preko-sebe-stvaralaštvo – zavetu na jednaku podelu-među-sobom težine rizika koju nosi kocka*. Ali nakon tog još-u-prastanju iznetog svetloveza *noći*, **samo je Eho zaista nastavila da želi** sledeće: da taj ljuljajući oblik *kockom* ispisane konstelacije, kao jednu *zaklopljenu knjigu*, prespe u dah jedne *istovremeno* najdublje-svinute i površinski-razuđene beskrajnosti; – preinači ga u huku jednog svetlodavno-zinutog prostora, kome je zvezda odbegla-iz-mora jedina vodilja! I upravo se to, u trenu zlog očekivanja Hermesovog, i dogodilo: *Eho beše sebe samu zaplamtela i sagorela na prestono klatećoj stolici, i to zajedno sa odgovarajućom joj stolicom (davno napuštenom školjkom)*, te je tek tim zavlačenjem u neodređenost sutona potpuno i izmakla Hermesovoj zamci, – onoj njegovoj omči koja vazda preti ugušenjem njenog sopstveno-svetlosnog izdanka, visoko penjućeg-u-noći! (on nije očekivao da ona ima apsolutno drugačiju formulu postojanja od one u koju je *on* bio spreman da veruje).

A ta i takva formula njenog postojanja je jedina zaštitna maska pred ambisom *drugom smrti*: – zakon prestabilisane (**a**)-simetrije između duha/tvorca i duše/tvorevine. To znači da kad umire duh-tvorac umire zajedno sa njim i duša njegove tvorevine, ili njegova *energetska mašina* – te se, usled toga, **sama sila njegove proizvodnje ne može nikada prisvojiti**. Jer, duša prvobitne tvorevine, na tački dostignuća krajnje dubine svog iščezavanja (– upravo iz osnova *večno-trajne rezonance*, kakvu stvara sa *tragom prvobitnog tvorca* –), rastvara **zlo sopstvene nepokretnosti**; – ono zlo koje je bilo omogućeno *tvorčevom omaškom, greškom u proceni njegovog oka*, a koja je dovela do *zatrpavanja tvoračkog duha u dno skladištenih stvari*. Pritom je Hermes (posredni, znajući) svedok smrti *svetske duše*, svedok smrti *Kćeri*; dok je Narcis (neposredni, usled prevelike blizine neznajući) svedok smrti *duha-tvorca, Majke*. Jer, *Kćer*, kao **duh osvešćenja nepamćenog vremena, giganta prvo-uobličene tvorevine**, tek kasnije zgusnutog u *rešetku prigušenja njenog plamena*, beše (– upravo u trenutku *druge smrti* –) opazila (u Hermesovom oku *slučajno zadržanu*) *sliku* (te smrti): – sliku dvosmerno sudarne rezonance između *sebe –Kćeri*, duha mikrospojewa svih samoniklih svetova, i procepne tačke njihovog vrtoglavog porekla –*Majke*. Tako u procesu osveščivanja svoje *ipak rasklopive* suštine – koja to jeste samo u odnosu na *apsolutno nerasklopivu* suštinu smrti – *Kćer* je morala da uvede/dopusti *element zla*: – *prisustvo krivotvorećeg svedoka, Uljeza*. Jer, tek na ravni opšteg uskrsnuća, ili, podsećanja na stanje *pre zamene teze* (– postale, u vidu položenog *zaveta nebesnika*, okupljenih oko *svečane tišine* prestola, na proboj njegove *prazno-svetlosne* ograničenosti – *bačenom kockom*), događa se krajnji rasplet *pračvorištne drame* između *majke i kćeri*: – *kćer* postaje jastvo, duh-tvorac, a *majka* (samoizmeštenjem novooživotvorena) *duša* (gigantskog, prevremenog) *sveta*; izraz suviška *Kćerine* sile! Ali, to je sada prvi put situirano, ili “oslabljeno” jastvo tvorca, jer *duša sveta* tu prvi put postaje /u najmanju ruku/ dvopolarna, *blizanački dvodelna*, i time na sasvim jedan nov način beskonačna! /poput čuvene imaginarne mašine broda, koji može da radi bez nadoknade energije iz spoljašnje sredine/.

Tek tad bi se Narcis mogao dovesti do toga da u oku Nimfe Eho opazi ne samo sopstvenu kamenu-uklesanu priliku, već i njeno rečnim talasom još neuobličeno naličje, dah slutnje beskonačnih svetova, zimski šar vrtloga svepreuobličjenja. Tek je tako Narcis konačno izneo na videlo i *onu tamnu*, zaista smrtonosnu stranu *zaslepljivo belog ekrana* nebeskog zakona; i to, ekrana koji beše umetnut – poput

filtra eterski međurazmenjivih poruka – u sâmo srce *svetskog raskola* – dogođenog usled kolapsa onoga znakovnog sastava kojim se koristio i sam drevni um. I samo ta **obrnuta strana simboličkog polja** – koja objavljuje **nov zakon samopokretne ravnoteže** – jeste ona na kojoj Duh Eha konačno sebe ispisuje: to su *Njena belokosno kresava, prekratkotrajna, u-krugu-preokrenuta slova* koja, *iako sve šire (odjekom) ispisivana, mogu biti samo jednom (u tački svog proseka) viđena/očitana* – da bi zatim mogla biti još samo dubinom nečijeg ne-sećanja obnovljena, kroz projektovanje-u-neizvesnost rada njihovog iznovnog ispisivanja, ili, drugačije, putem daljinom vraćenog poziva za dočitavanjem samih sebe u istom (ali – presekom umnoženom) krugu. Stoga, staro-eonski (Hermesovi) zakoni nikad ne mogahu da se protegnu na onu drugu, potajno a-simetričnu polovinu; do u jedan tek naslućivani, nadaleko pripremani, misaono ozbiljen svet: – **haos-mos**. Jer je krajnje poreklo stvarnosti samo jednom, u svojoj pokretnoj (ehom multiplikovanoj) slici, bilo objavljeno – sa daljine, kakva posledično razvezuje svoje tamnosvetlosno čvorište.

Narcis i Eho, stoga, grade zdanje preusmerenja sveg sutonjeg sjaja; oni su kapija odliveno paralelne, samosvesno otplovele vasion: **večno-trajni vid prkosa** naspram *zlođuha poslednje prosudbe* – koji dolazi od *senke majčine*, ili s mesta *njenog hladno-zvezdanog proračuna*; dakle, od *senke* koja navodi *pod-pečatom-držane dahove besmrtnika* na pad *unazad*, do u *grotlo porekla*.

„ ... nesagledljiv simbol svih simbola, ... otsjaj jednog, od silne simboličnosti gotovo neizrecivog, gotovo nezapamtljivog, gotovo neobznanljivog blaženstva saznanja, koje svojim zracima pretiče svaki vremenski tok i svaki delić trenutka pretvara u bezvremenost: raskršće svih puteva, do kojeg se ni jednim ne može stići, nepomerljivo večiti, nepomereno pomereni cilj puta. ”*

(Herman Broh: “Vergilijeva smrt”)

Postoji i jedan naknadni, iz čina duboko-preodlučivog pisanja, podaren život pisca – prepisivaoca polizbrisanog pratećta prirode. Jer, tek iz mnogostrukih preklapanja slično orijentisanih tekstova, poteklih od različitih – često uzajamno i neupoznatih – pisaca, stvara se prostor konstantnog odstojanja (Lahesin luk-aršin, isplovio s dna poslednje nemosti); onakav prostor koji, poslednje umirenim efektom svih trenja, iznosi jedan posebno znakovni sistem, nemo-uslikovljen jezik interteksta, lišen glasa bilo kog autora. A autor, kao subjekt odlučivanja, zamenjen je u tom slučaju sopstvenim tekstom koji – poput izvesnog fantoma – dobija sasvim nezavisnu volju: tekst koji u prvom stadijumu svog stvaranja do krajnosti potčinjava (energetski usisava) svog autora – da bi se tek na momentu piščevog “zakačinjanja” za neki po dalekoj sličnosti poredbeni mu tekst, dogodilo sledeće: jednom postali prostor saobračajnog odstojanja bi, ne drugim do silom svoje trajne napetosti, povratio piscu (u vidu izvesne, tačno odmerene *kapi mastila*, tu dotekle zemnom piscu, *u-mestu-okovanom nebo-sagledavaocu* – s *kristalnog zgloba sfera*, ili, s Sferine Krst-osovine, na-Tronu-razapete Harmonije) otetu instancu slobodne volje/delanja.

To je drugi, podaren život pisca – *otpadnika a priori*, situiranog u jednom sasvim novom pluralitetu (sinhroniji uzajamno neupoznatih svetova); – jer svi oni daleko-poredbeni tekstovi koje odvaja i spaja ovaj usko-granični prostor, Nebesko Penkalo ili Sferina Krst-osovina /ujedno: polu-vreme – paradoksalno mesto “pre” odluke-za-biti/, na isti način gutaju (poput zloćudne starice, Krone) život svog tvorca. **A zatim ga premeštaju, poput izvesnog zaloga, na ravan zbivanja neiscrpne dinamike ovih (interplanetarnih) susreta: – ravan intoksiniране (trajno opčinjene) komunikacije svetova;** ujedno, daljna visoravan Adrasteje Planinske, u-zahtevu-neumitne /*najmanje ali i najstrašnije*/ Atrope. Jer, to je jedno zadivljeno učestvovanje u novom oblikovanju Sfere, i to učestvovanje podstaknuto subjektovom fascinacijom Njenim međuprostorom, ili sveokolnom zemno-nebeskom lepotom – svojom presnažnom senzacijom više ni za koga okivajućom!

Jer, samo jedna vučje-samotna egzistencija, u vidu trajno-napete komunikacije čoveka sa prirodom, kako živom tako i neživom /poput one u Rilkeovog pastira iz “*Španske Trilogije*”, u koga “prostor lagano

misli za njega”/, može začeti onakvo sebe-pišuće delo koje reciklira život pisca na opisanoj višoj ravni – njegovim upisivanjem u olujni svetlovez sfere.

“Slom apsolutne subjektivnosti jeste put u ovo (prvi put svesno – K. R.) viđenje prirode.”* /R. Konstantinović/

Ovakav se desio (nezaceljiv) raskol unutar Anankinog Prestola (jer je ovaj izvlačio – putem moći opčinjavanja – *energeju iz nižih svetova*):

Prsten apsolutne subjektivnosti (Anankine) sačinjavahu tri “pisalačke” faze *od ledničkim joj pogledom prvo-odaslate svetlosti*; – a gde naspram toga žar-pticolike joj kćeri/sudaje – tri Mojre (Sirene), jesu (sveujedno) došle iz Nigdine, ili, postale od *triju bezglasno-treptajna pera*, smeštena na *okatom repu strele ka-sebi-zaokretne svetlosti* – upravo one što dolazi od *daleko odsutne im (samo-žrtvom svemu izmakle) Majke*. A upravo je ta *samoj-sebi prosudbena strela (više-ne-Anankina)*, u odnosu na pozadinski mrak vaseljene, jedna **finalno nadošla preko-pravednost**: – ona što izaziva preko-brzinsko prerastanje ovih triju, uzajamno zarobljenih glasova-u-čvorištu (sâmih Mojri), u muziku osmočlano-tonske razuđenosti. Jer, samorazvojno bogatstvo noćne školjke postaje, od tačke svog otvarajućeg prevršenja, jedna bezgraničnim grananjem *penjuća dis-harmnija* (muzika preko-brojnih sfera).

Preteća propast trofazno-potpornoj ravnoteži Anankinoj zaobilazi se tek pomoću zamene treće od podokeansko-nebeskih sudaja, Atrope, sa njenom suvišnom (preko-brojnomo) sestrom, suprotnošću-u-senci, Kronom (senilnom Hekatom) – prvom najavom opadanja *steknuto-sopstvene svetlosti Mesečeve*, koje dovodi do njenog zgušnjavanja i pada u mrtvo-planetarno; tačnije: – tek putem kružno-svetlounvirućeg zrcala bespovratne (“smrtne”) samospoznaje Anankine, iz koga *ipak lomovno proizilazi* i Njena ideja-o-uskrснуću, providno-slojevitim krilima opremljen Eros... prvi put spoznat smisao među-zone... četvrtasto-kameno nadsvode pripitomljavanja jednog, iz bespuća silno nadirućeg, morsko-nebesnog zelenila; ujedno: Velika Kola, kao okvir smisla za večno-ponavljajuće izranjanje jednog zvezdama predvođćeg božanstva, koje sebe na-tronu-sagoreva i poslednjim pogledom zastakljuje svoj prah; ... Jer, jedini je Njegov ostatak: – *ostrvce blaženih*, fiksirano na sutonjem obzorju: – crnocrveno jezgro prasunčevog, koje teži da izbegne (u oku Lahese držano) znanje o sopstvenom ključajućem kapacitetu, čija je cena gašenje i prolazak kroz agoniju prikovanosti Krstom sopstvene Sfere... A pri tom, to *krst-vreteno* nije drugo do *rastavljene makaze*, instrument prekrojavajućeg izmeštenja, koga grade *skupa Lahesa i Klota*, nagnute ka suprotnim stranama, ljuljajući *unakrst* (do u meru bezmerja) njegovo (prah-zvezdano) ležište... Jer tek usporavanje (zastajanje) njihovog rada, koje se dogodilo u rukama Atropinim (upor. Kroninim), dovelo je do one *mere korisnosti* što odgovara *šestaru tišine*: – *spiralnom jednorogu, uzvinutom šiljku*.

A tek jednom dobro smišljenom, “korisnom ludošću”*, od strane prve Mojre (Lahese – koja je usled najveće blizine Stolu Majki, “jedino razumna”** /Gete/, tačnije, *spodobna da rastavi makaze/šestaru i otud prereže/baci nit/kocku* –), zapala je, u stare tri, uvek na nov način propletene faze, i jedna polu-faza (zmijski svetlonosna, krijumčarski merkurovska, koja je *broj tri ipo*), – koja ih, u svetlometnoj peni, dotekloj od sobom proizvele kavge svetova, sveskupa iznosi ka nadnemoguće-četvrtoj fazi, koja je podmesečevom svetu *široko nadsvodna*; – dakle, ka fazi što je, usred dajmonskog preletanja/presecanja donjih i gornjih nebesa, *umireno-svetlosna*. Ali, pre nje, isprečava se nešto što je Anankinom Prestolu najoprečnije: zla kob trećeg (onog pre-odlučivog) – ili, onog što je kroz Neptunov

rog/prevoj prerano uznoseće, i to ne radi dosezanja nego usisavanja (u stegu nečijeg prstena) čitavog (novozvezdanog) beskraj.

Tako od senke (negativne strane) Atropine nastade Hekata (Krona): ona (kao Leta – u paru naspram Mnemozine, koju predstavlja Lahesa) nema dubinu sećanja, zbog koje bi joj trebalo obnavljanje vremena – već sva jeste ta klizeća površina: vreme bez uporednika – iščašen sadašnji tren, i to onaj koji oličava ne-fleksibilnost Anankine pre-odluke; tačnije: završenost plana stvaranja. Stoga, ona nema krila, kreće se samo po zemlji (svetu fosila); u nje (još) nema širokog pacifističkog duha, i bliska joj je tiranija sveobuhvatne majke, koja se može (paradoksalno) uspostaviti **samo po cenu brisanja imena te iste**. Pečat majčine nepovratnosti dovodi, kod nje, do neke vrste šoka i amnezije, a zatim autizma i dvoličnosti. Koristeći Atropin zaborav majčinih imena kao i nostalgiju za izgubljenim vremenom *njihove* združene vladavine, Kron se (kao Dovošeni) domogao (već urušenog) Prestola, zarobivši (u vlastiti prsten) *njihov* eho (što se otad produžuje sve do u ovozemaljsko). Jer Kron se – budući “star kao kamen” – jedini mogao odupreti Trojnoj Boginji, tj. odmanljivoj pesmi njenih sfera, i time odrediti mesto podzemnih preseka, vizuru svetlo-uznosećeg beskraj; tačnije, onemogućiti usisanost nižih svetova ne-preispitano-višim. <1>.

A pritom je kob (dajmon) u-osnovi-plemenite Atrope ta što ona ne može da izađe iz zaostatka utopijskog trona (“eonske daljine pred-stvaranja”*/H. Broh), i što (još) sprečava da se to njegovo prastanovljeno mesto pomeri, otkači od ušća vezanosti za podzemlje, te da zaplovi u novo otvoreno vreme. Ona je – neznajući to – primila na sebe najkritičniju tačku koja postoji unutar Anankinog Prestola, ali je i usred te iste (uz Lahesinu pomoć – drama između sestara) ostala njome nedotaknuta, istrjavajući za sebe sasvim drugačiju bit.

Proces urušavanja/redefinisavanja/izmeštenja Anankinog Prestola, međutim, ide do svog kraja. Jer ovo iskupljenje Atropino stiže prekasno po njega: – on joj, kao slika starog eona, u očima spiralno iščezava. Jer ona (za razliku od Klote) jeste nezamenljiv član velikog prstena – “ona koja se ne može zaobići”: samo ona drži kopču svetova u levoj ruci i desnom otvara njen patent (rimu određenu daljnim sferama).

Mače/ptičje oko (Nutino/Anankino) kao četvoro-zrakasta kopča snovidnog zaštićenja jednog osmočlano-zvezdanog prstena, onog časa se ugasilo kada je ugledalo malog pauka (prelju trofazno-strujnog kola potrebnog, u vidu *tronožca*, za jedno premoćno samoutemeljenje Anankino: – odveć uslužnu Klodu) u svojoj središnjoj polu-fazi; – jer njena nit je upecala Uljeza (kasnije upoznatog Tota/Hermesa) dovveši nit-razrešilačku Atropu u neposrednu opasnost. Izbacuje se, zatim, po volji Anankinoj, iz prstena Kloda (oličenje paukovske prirode), a Lahesa, koja tu preostaje kao “jedino razumna”*, isprečava se između Atrope i Hermesa, to jest, stavlja se svojim dobro-naoštrenim aršinom (nit-razrešilačkim pogledom) nasuprot njegovoj nameri da sasvim zatvori *kolo tkanja*, te da spreči Atropu da niti ljudskih sudbina dalje prerezuje makazama, – i to sve samo zato da se ne bi dogodio **Mojrama zaželjen premašaj sudbine!** /jer te niti su sačinjene od dve, *zlatnom kopčom pripojene*, a inače *sasvim mimoizlazeće* osovine/. Uzevši, međutim, makaze od Atrope, Hermes je usporio njima iniciran proces prevazilaženja sudbine – ali je (i ne htejući to) samo umnogostručio snagu njegovog podzemnog rasta – njegovim upetljavanjem u prostore sitnog! Jer time što je preotetim makazama skratio Lahesin aršin (jedinicu tišine), Hermes je samo produžio rast Anankinog Prestola – u onom *podzemno-lavirintnome, neizbrojivo šupljikavome*. Tako je došlo do **prskanja unutrašnje-potpornog prstena**, što je *kopčom* uzglobljen unutar (po ukupnom broju Sirena, osmo-ugaone) Sfere (Krst-vretena Anankinog); ili, drugačije: došlo je do sloma *dno-potporne (izvrnuto-tro-ugaone) granice njenog prvog proročkog sna*, – to jest, granice na kojoj se san “od iznutra” buni protiv sebe, jer je za-pravdu-prekasno ozbiljujući, te pometnjom svojih lako-umreženih površina bezmalo zavodeći, – ali koji, pritom, osvetljava upravo onu šupljinu gde se krije *subjekt novog stvaranja*, a koja hući pokušajima nadogradnje jednog *nadzemnog prostora*. Ali, nakon *vulkanske erupcije izazvane čahurom poslednjeg bezizlaza*, koja sobom izbacuje na površinu i čitav jedan *blaženo usnuli, vodokoreni pod-svet*, pojavila se i neminovnost zemaljskog vladarstva: – tj. vladar oličen u *najdalje izbačenom kamenu podzemnog*

neba: – sred-najvećeg-zla zaboravni i stoga ubrzo smenjeni Kron; dakle, ona ipak “korisna ludost”* nebeskog kockarstva.

Iz najsamotnije vučje pećine – s ohlađenog dna vulkana, vuče izlaznu nit, nađenu pri *vencu ponoćnog rođenja sunčevog*, treća suđaja: Atropa; pogled joj, pritom, vrca varnicama previranja-u-sebi *mnogih putokaza* toga predela, jer on još nije dovršio svoj lik, niti izrekao svoj svemirski subjekt – stoga jer nigde još nije pronađen prostor njegovog do-uobličavanja; i jer mu nedostaje jedna posebna tonska srž od ponoćnim ogledalom srebro-izlivenog, nemom muzikom sveprerastajućeg prostora: tačan (Lahesom odmeren) ugao pokreta visoko-rizičnog premašivanja sudbine; – mikropomični ugao koji, iz stanja *pometene mu mogućnosti*, ipak kristališe vodilju /nit povratka ka kružno-izmicajnom poreklu, ili greškom-odmotanom *klupku vremena*/; odnosno, ukazuje /tom novom mu zračnom iglom/ na *levi put*, gravitacionu prisilu svekretanja ka *donjoj granici*, – tunelu bega-od-sebe-same samonikle svetlosti, prolazu za dah skorog iščeznuća onog zrcalno odlivenog lika te svetlosti što se i sam začeo u ideji o nevezano-zvezdanom paliteljstvu. A ta nepoznanica je potpuno bezlična u svojoj sveobuhvatnosti, čak i u muklo-prikriivenom joj procesu sopstvenog pred-samosvesnog izlučivanja (iz napuklog zrcala). I ona, kroz Atropu, konačno govori:

- Jedini vredan izbor jeste onaj koji svojim poslednjim (desno-zaokretnim) hicem vraća na prvu (levim, protiv-težno umirenim, zaokretom tek domišljenu) pretpostavku: – da je ***postapokaliptički zaborav ono jedino stanje duha koji je uistinu sa-vesno*** (te koje je, pri tom, i u sebi milionito komunicirajuće), – jer ***zna smisao svoje negacije, i pre nego što je u-vremenu-susretne*** /tu *biti znači postajati levom stazom**/; odnosno: – da je prostor bezgranične slobode u pojavljivanju, ili, mesto nečijeg uvek-već-samotničkog prisebljenja (stvaranja slike susreta između najvlastitijeg sopstva i njegove ponorne drugosti), zajednički (– granicom putujućih susaznavanja umnožavajući –) za sve ono što tu, jednom neumitnom konstantom dah-odstojanja, sprežno postaje.
- Jedina vredna patnja je ona koja dolazi od sebe-produženog eha primalne narcisoidnosti, – eha koji je ostao *sam da lebdi u prostoru – paklu kružne nedefinisanosti*; te koji je ostao bez pamćenja sopstvenog uzroka – jer se ovaj bespovratno izmestio u svoj davno-kolapsirani efekat; te koji je morao da, bez pomoći ikakve prikaze, kakva bi mu pridošla od spolja, smisli *sopstvenu nadkrajnosnu opreku* – dovoljno protiv-težnu da probije krug ove (nemoguće) podudarnosti.

“ (...) čas raspevanosti na mestu sklapanja kruga, kad se jedinstvo svetova zaori u jednom poslednjem odisaju svemira: (...)”

(H. Broh: *Vergilijeva smrt*)

Katarina Ristić Aglaja

Prvobitno se rad Anankinog Vretena odvijao bez greške: – on još ne beše uvlačio (“kidnapovao”) odabrane smrtnike u sopstvene sfere. Iako hiperborejski izmaknut spram patnje nižeg sveta, on ne beše okrutan već bezmalo darodavan. Ali tu (jezovito) ne beše nikoga ko njegov dar (zdanje jednog još-neprevagnutog vremena, rođenog-u-snu) mogade da primi. Usled toga je Anankin Presto ostao obavijen **jezom ne-događajnosti**.

Plan stvaranja, u Umu Anankinom, najpre beše plan nesusretljivo-paralelnih, antiprostornih svetova, – još ne i onih ovostranih, iz-Haos-a-svetlometno postajućih! Upravo **na osnovu takve prirode majčinog sinopsisa** bila je moguća bespovratna emancipacija stvorenja, tj. njihovo (najpre samo iznimno) usuđivanje na strašnu cenu svog osamostaljivanja – izronjavanja iz dubine pra-noćnog ogledala.

Trojna Boginja (zvezdama predvodeća “vučica”), pre nego da je bila Genezida (milenijumski razvojna – “naga izdižuća iz haosa”*, žalno-posmatralački lik pramesečev – “velika lualica”**) beše Ananke (predživotna harmonija, zbog udaljenosti hladna i neumitna, ali koja je **ipak uklopila**, u stvarnost svoje sinopse, jedan zemaljski par, i postavila ga u središte svojeg trodelnog nit-svetlonosnog stvaranja).

I upravo u ove druge, prva ideja (rođena-u-snu) beše Dete Haosa, Eros-Kalisto; kristal sklapanja udaljenih događanja, koga oblikuje Vihor (Genezidinih) Elemenata; dvojno jaje svetlosti-i-tame, iz koga se (uz krik novog osvita) probija Feniks: pri tom, odlivak Senke njegovog Plamena jeste umirući polu-bog, Kron, koji teži večno da-živi-smrću svoje boginje-majke, sestre-u-senci, Krone.

Ananke, međutim, svladava vlastitu Senku (Hekatu-Kronu – koja je, protivno nebeskom zakonu, privela jednog zemaljskog uljeza, Hermesa, na zvezdano-orošen presto) samopreobrazdom u vlastitu Kćer (sudaju Lahesu – koja s daljnih sfera, radi pomoći smrtnicima u stvaranju državnih zakona, za kratko silazi na Zemlju). I radi nje (Kćeri) ona slama sopstvene pečate, pege na licu jednog *mnogo daljeg sunca* – dakle, sâm logos vlastite (vanzemaljske) vrste! Jer samo on (taj logos) **ispovrće put** Lahesinog (ovozemaljskog) **razvoja-do-sebe** (koji je – kao ekstremno individualan – različit od onoga u Sestre Anankine, Genezide – koja je, kao pra-oblik sveopšte struje, *svako i niko*).

I stoga: spasenjem, za srušeni Presto Anankinog misaonog svesadržiteljstva, jedne – putem obasjavanja slučaja – njega-prevazilazeće svetlosti, ta *majušna zasvođena svetlost* (Kćer-sudaja) ima odlučujuću ulogu u obnavljanju (na *drugoj, pomenoj* ravni) tog istog, *ehom rasprostrućeg prestola*. Jer, Majčini lednički vrhunci jesu pečati preobraženog zla – onog zla koje se još nije desilo, ali koje je još **u pretpočetku fiksirano kao nužno**: radi iznalaženja puta beskrajnog zaobilaženja Njene, u-Umu-dovršene, tvorevine – koja je prevaga samo jednog izdvojenog vremena; ili, drugačije, radi izbegnuća Njome predodređenog časa stropoštanja svemirskog skladišta (“zvezdane posude sfera”** H. Broh; takođe: zaprege Sunčevih kola) u ambis druge smrti.

Shodno tome, **Kronov gest prokazivanja pesme sirena**, tj. branjenja sebe i ostalih stvorenja što prebivaju u nižim svetovima, od hipnotipčkog zova viših sfera, nije bio – iako je *slučajem* ispao koristan – plemenito motivisan. On beše rezultat projekcije njegove sopstvene kanibalističke naravi na sâmu Ananke.

Ja se na ovom mestu pozivam na tezu Roberta Grejvza, po kome su “nakon dolaska osvajača iz centralne Azije” grčki mitovi “bili krivotvoreni, kako bi se opravdale društvene promene”*. Ali to krivotvorstvo, po mom uviđanju, ima i pozitivne učinke; vidi poglavlje: “Smisao falsifikata”.
